

Fyra wadra
Wisor.

Den första:

Ensam i hela wida werlden etc.

Den andra:

Alonzo den tappra.

Den tredje:

När solen tänder sina strålar.

Den fjerde:

Ad högsta himmel etc.

Härfors hos A. A. Lindfors 1879.

Sållas i bokhandeln N:o 41, Unionsgatan.

ALEXANDER LINDBLAD
HÄRFORS

Den gode vännen.

Ensam uti hela wida werlden,
Blott hos Gud och med min wandringsstaf
Malkas jag med sorgens skuld på färden.
Till den tyfta undangömda graf.

2. I fallets stund då menniskans ande dömdes
Att genom lifwet gå wid sorgens arm,
Af englar sorgen ensam gömdes
Af jordens qual i den betrycktes barm.

3. Men se än under wandringen på jorden,
Hjertans klagan och wid dödens strid
Han talar engeln om sitt fordna eden
Och om des blommor och des helga frid.

4. Wid brusten klagan flyr som menniskans sinnen
Lifsom dimman slutar från en mornad dal
Då de wakna alla själens dunkla minnen
Och lyhna undrande på engels tal.

5. Gif mig en kyß den första med den sista
Gif åt mig den som åt din hulda wän
Och låt en tår från dina ögon brista,
Och låt din wän så torfa af dig den.

6. Du far bort och lemnar mig på stranden,
Jag står en stund och suckar efter dig;
Annu en gång från slupen räcf mig handen
Annu en gång från hafwet le åt mig.

7. Ja ingen enda glädje står mig åter
Och ingen boning wintar mig till sig

Och när jag går bort ingen mafa gräter,
Och när jag kommer ingen hälsar mig.

8. Ja jag hade en sådan wän i werlden,
Kom min trogna hulda och följ mig nu
O med glädje följ mig åt på färden.
Somnar du så wid witt hjerta nu.

9. Jag får din blick ej längre mera skåda
Än wid en båge som wid ett klaver
Och lutad bakom en stol och båge
En tår som på des finger faller ned.

10. Afwen jag har äfstat också brunnit,
Och min själ har ingen känsla mer
Jag har mistat allt hwad jag har funnit;
Och min sång blott om försöning ber.

11. När en gång jag tappar wandringsstafwen
Och föres in på någon kyrkogård
Så lägg dig ned, ja med en suck på grafwen,
Der till en trogen älskad minneswård.

Alonzo den tappre och skön Imogine.

En krigsman så häld och en fröken så grann
De sutto tillhopa i det gröna
De sågo med ömma begär på hwarann,
Alonzo den tappre så kallades han,
Och hon Imogine den sköna.

2. Ack! suckade han, då i morgon jag går
Till främmande länder att strida.

Snart rinner för mig mer ej saknadens tår,
En rikare Friares helsning du får,
Då han får ett rum wid din sida.

3. "Tyft grymme! tyft grymme! var Imogines swar
Då upphör att orätt mig göra,
Den helige Jungfrun till vittne jag tar,
Att lefwer du, döer du, min hand, mina dar,
Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begärens ett fäfangans bud
Mig från min Alonzo förleder
Mitt högmot, min falskhet dem straffa då Gud,
Din wålnad hos mig i min brudliga skrud,
Då sätta sig fordre tillbaka sin brud,
Då rycte i grafwen mig neder."

5. Den tappre sig slet från den sköna i gråt,
Då drog till de heliga landen,
Men knappt årets tider följt solhwarfwet åt,
Så kom en Baron i glänsands ståt
Då tillbjöd Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande stid
Snart kommo desj eder att wackla;
Han störde desj hjerna, han tjuste desj blid
Desj flyktiga hjerta i snaran han fick,
Då snart tändes bröllopet's fackla,

7. Då re'n hade presten wälsignat wår par,
Re'n dracks ur guldpryddas hornet,
Då bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
Då nöje och skämt gäfwö lif åt en hwar,
När tolfflaget dånar från tornet.

8. Då först hos Imogine med häpnad blef spord

En främmande sitte objuden,
Drörlig han satt utan lif, utan ord.
Hans ögon ej wändes kring gäster och bord,
Han hade dem spände på bruden.

9. Hans hjälm-hatt war sluten, gigantisk hans längd,
Hans rustning war svartgrå, som jorden.
All fröjd wid hans syn är ur högtiden trängd
Då blå brinner lågan på lampornas mängd,
Då hundarna fly under borden.

10. Med häpnad och rysning en hwar honom ser,
Af skräd sitta gästerna stela
Till slut säger bruden med bäsawan: "jag ber,
Fäll, tappre Herr Riddare, stormhatten ner,
Då wärdes wälsägna den dela."

11. Hon tyftnar, och Riddaren som bruden befallt,
Lät hjelmen från hufwudet falla;
Men Gud! hvilken syn! hwad förfärlig gestalt,
Hwad ord målar häpnan, som rår öfwerallt,
När en dödsfalle wisas för alla.

12. Då upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Då fasa och wämjelse kände.
Af ryslige maskar en slingrande hop,
Kröp ut och kröp in genom tinningens grop,
När spöket till bruden sig wände.

13. "Se upp! kån Alonzo!" war wålnadens ljud;
"Förrädersta, mins dina eder
Ditt högmot, din falskhet, dem straffar nu Gud,
Min wålnad hos dig i din brudliga skrud,
Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud,
Då rycker i grafwen dig neder."

14. Sin arm kring den häpnna nu lindade han,

Förgäfwes deß jämmer man hörde,
Dch fort med sitt rof genom jorden förswann,
Ej nånsin man åter Imogine fann,
Ej spöket som henne bortförde.

14. Snart dödde Baronen och alltf'e'n hans Slott
Stått öde i långliga tider,
Dy, sagorna säga, att Imogines lott,
Är den, att till ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

15. Swart är syra gånger hon syns der igen,
När midnatten spändt sina wingar.
I bröllophwit skrud hon då wisar sig än,
Dch skrifer när Venrangers-Middaren i den
Kring dånande golf henne, swingar.

16. Kring dem dansa spöken med rysluga skral,
Som blod utur dödsfallar dricka,
Dch stöta tillhop hwar sin multnade bäl,
Dch tjuta: Alonzo den tappre din skäl,
Dch skäl för din trolösa flicka.

När solen tänder sina strålar,
Med ömhet tänker jag på dig;
När aftonglansen himlen målar
Då är min tanke blott hos dig ::

2. Du war den första som jag älskat,
Du war den första jag tillbad,
För din skull är mitt hjerta fängslat
Din bild uti mitt bröst jag bär ::

3. Jag kan ej skiljas från din sida,

Mitt hjerta swarar endast nej
All annan smärta kan jag lida
Men öfwerge dig kan jag ej ::

4. Wi skulle lefwa fälla dagar,
Wi skulle lefwa som ett par
Ja endast att du ger mig lagar
Ja endast att du har mig kär ::

5. Dch skulle mamma mig se'n nesa
Att bli ett äkta par med dig,
Wår kärlek kan hon icke nesa
Om hon förnekar dig min hand ::

6. Nu reser jag till fjerran stranden,
Adjö farwål min lilla wän
Men rädf mig ej den falska handen,
Dig räckte jag den trogna än ::

7. När lifwet mig ej mer behagar,
Dch det för mig en plåga är
Då will jag sluta mina dagar
O Gud det är hwad jag begär ::

Å! högsta himmel och fallande jord,
Det passar en yngling, en yngling så god,
Du trampar uppå jorden, och ömkligt wara må,
Att älska en wän den du aldrig kan få ::

2. Du talar wift wäl, men du tänker icke så,
Men när jag wänder ryggen till så ler du derå;
Swär gång du till mig går — wift rogar det dig
Att du får tala falsket och göra narr af mig ::

3. Ett sådant falskt hjerta får aldrig se Gud;
Så mycket har jag läst i mitt åttonde bud.
Jag med mina öron höra och med min' ögon se,
Att aldrig falskt hjerta jag burit mot dig ::

4. Om dagen wid mitt arbete, är du uti mitt sinn',
Om natten när jag sofver, så är du i min dröm,
Om morgon när jag vaknar hvem saknar jag då?
Jag saknar lilla wännen, han är långt härifrån ::

5. Din rosenröda kinder och din sockersöta mun
Safwer lagt på mitt hjerta en börda så tung.
Den bördan får jag bära och draga för dig
Så länge som blodet är varmt uti mig ::

6. Du söker efter rikedomar, penningar och guld
Men du får inte mera än tvenne skoflar mull,
Fyra tunna bräder och så en svepeduf,
Blott fyra tunna bräder att så hwila i till slut ::

7. Nu får jag afsked taga och bjuda dig adjö
Sag får ej längre vara din kära fästems,
Dig så har jag älskat i lif och i död
För dig så vill jag wäga mitt hjerteblood så röd ::